

FARINGOCELE UTILITZAT PROFESSIONALMENT

pel

Dr. H. Sicart

Es tracta d'un cas de diverticule dels solc faringo-laringi esquerre, potser adquirit, potser congènit, segurament mitx, amb la notable particularitat d'estar dotat d'un gran capacitat de magatzematge i buidament voluntaris, adquirits per entrenament.

Aquestes facultats de magatzematge i buidament eren fetes com a treball espectacular i poden resumir-se en les habilitats següents:

1.ª Empassar-se unes monedes de cinc pessetes, ordinàriament set o vuit, i restituir-ne cert número, a petició de l'espectador.

2.ª Empassar-se amb facilitat, almenys aparent, un ou de gallina autèntic, sense preparació ni artifici de cap mena, i restituir-lo i empassar-se'l repetides vegades, el primer exposant l'istme de la gorja ben il·luminat a la vista de l'observador.

3.ª Empassar-se un rellotge de butxaca corrent, la cadena independent de l'anterior, dues monedes de cinc pessetes, dos o tres peixos vius i, a porcions interposades entre tot això, una bona copa d'aigua, i restituir rellotge, cadena, monedes o peixos, a voluntat de l'espectador.

4.ª Empassar-se i restituir anàlogament al fet amb l'ou de gallina, un cos molt més pesat, una bola de marfil de 4 1/2 centímetres de diàmetre.

5.ª Finalment, empassar-se una làmpara d'incandescència de

10 vats i 4 1/2 centímetres de diàmetre, que retenia encesa més d'un minut i no restituïa espontàniament, sinó estirant-la pel cordó conductor del corrent.

L'interessant cas present; els de dejunadors d'ofici; dels grans menjadors i grans empassadors de cossos no alibles; els de megalo-gàstrics mericistes, un d'ells estudiat per nosaltres en 1914; els dels grans copromes; els d'aerocolofàgia; el del cèlebre "planq", i altres, despullats per complet del seu caire sovint espectacular i sotmesos a criteri científic escrupulós, entre altres coses demostren el poder d'adaptació enorme del tub digestiu i l'existència de fets que hom diria depassen els límits de la fisiologia, sense potser arribar a franquejar els de la patologia. A la vegada illustren moltíssim sobre el fet concret que, mitjançant els sistemes nerviós i muscular de la vida voluntària, es poden exercir accions extenses i profundes sobre sistemes i funcions que, de primer antuvi, semblen exclusivament sotmesos a la influència de la vida involuntària o vegetativa.

Referències: "Actes" de l'Institut Mèdico-Farmacèutic, Barcelona, 1932. — Arxius Espanyols de Malalties de l'Àparell Digestiu, Madrid, 1933. — El Dia Médico, Buenos Aires, 1933.